

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2019 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący	SSO Alina Gąsior
Protokolant	st.sekr. sąd. Beata Gurdziołek

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2019 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa M. G., D. G.

przeciwko Powiatowi (...)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Powiatu (...) solidarnie na rzecz powodów M. G. i D. G. kwotę 81.636,00 (osiemdziesiąt jeden tysięcy sześćset trzydzieści sześć 00/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 marca 2018 roku do dnia zapłaty ;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanego Powiatu (...) solidarnie na rzecz powodów M. G. i D. G. kwotę 9.516,00 (dziewięć tysięcy pięćset szesnaście 00/ 100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 5.434,00 (pięć tysięcy czterysta trzydzieści cztery 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego .

SSO Alina Gąsior

Sygn. akt I C 962/18

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 15 czerwca 2018 roku w postępowaniu upominawczym powodowie M. G. i D. G. reprezentowani przez pełnomocnika wnieśli o zasądzenie od pozwanego Powiatu (...) kwoty 84.379,51 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 marca 2018 roku do dnia zapłaty i zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazali, że dochodzona przez nich kwota stanowi odszkodowanie za szkodę powstałą wskutek niezgodnego z prawem działania (zaniechania) Starosty (...) polegającego na nie wydaniu w terminie prawem przewidzianym decyzji administracyjnej, tj. zezwolenia na zbieranie odpadów.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Ł. w sentencji wyroku z dnia 29 września 2016 roku stwierdził, że w sprawie załatwienia wniosku powodów o wydanie zezwolenia na zbieranie odpadów miała miejsce beczynność organu i przewlekłe prowadzenie postępowania. Takie samo stanowisko zajął też Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z

dnia 15 listopada 2017 roku. Zdaniem powodów w przedmiotowej sprawie doszło do rażącego naruszenia prawa, a tym samym bezprawnego działania, a zatem żądanie odszkodowania jest zasadne na podstawie art. 77 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i art. 417 § 1 k.c.

Wskutek nie wydania w terminie decyzji administracyjnej powodowie zmuszeni byli zawiesić działalność gospodarczą w okresie od 16 maja do 20 września 2016 roku. Przez to ponieśli szkodę w kwocie 78.561 zł. Suma odszkodowania to iloczyn ilości dni, w czasie których działalność gospodarcza nie była prowadzona wskutek zawieszenia oraz utraconego dochodu za 1 dzień. Dochód został obliczony jako iloraz dochodu z ostatnich dwóch lat na podstawie dokumentów PIT podzielonych przez 365 dni każdego roku. Ponadto na kwotę odszkodowania składa się kwota 5.818,51 zł, stanowiąca kwotę uiszczonych opłat za czynsz dzierżawny, energię elektryczną, opłat na rzecz Gminy Z., opłat z tytułu usług telekomunikacyjnych.

W dniu 27 czerwca 2018 roku Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł sprzeciw.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu złożonego sprzeciwu pozwany reprezentowany przez pełnomocnika podniósł, że fakt istnienia swoistego prejudykatu w postaci powołanego przez powodów wyroku Sądu Administracyjnego w Ł., nie oznacza automatycznie, że w niniejszej sprawie zaistniały pozostałe przesłanki odpowiedzialności pozwanego, a mianowicie szkoda, działanie powodujące szkodę i adekwatny związek przyczynowy pomiędzy szkodą a niewydaniem decyzji w terminie. Zdaniem pozwanego szkoda w rzeczywistości nie zaistniała i nie każda nawet rażąca przewlekłość może być ze szkodą utożsamiana. Zdaniem pozwanego zachowanie ustawowych terminów było możliwe, jednak wówczas decyzja organu mogła być jedynie negatywna. Pozwany zaznaczył również, że pozwani prowadzili działalność pod adresem K. nr 65 w Z., natomiast nieruchomość będąca przedmiotem postępowania administracyjnego położona jest w Z. przy ulicy (...), co wskazuje że nie można łączyć zawieszenia działalności gospodarczej powodów z faktem przewlekłego postępowania w sprawie o zezwolenie na zbieranie odpadów na ww. nieruchomości. Pozwany zakwestionował także sposób ustalenia wysokości odszkodowania. Powodowie przyjęli do wyliczenia dochody z lat 2014 i 2015 na nieruchomości pod adresem K. nr 65. Przy ewentualnym ustaleniu wysokości odszkodowania należałoby uwzględnić dochody osiągnięte przez powodów średniomiesięcznie w latach 2016, z wyłączeniem okresu zawieszenia działalności gospodarczej i 2017. Pozwany zakwestionował także żądanie zwrotu kwot za energię elektryczną, usługi telekomunikacyjne i opłaty na rzecz Gminy.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowie M. G. i D. G. prowadzą działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej PHU (...) z siedzibą w Z., zajmując się skupem metali i odpadów. Działalność gospodarczą prowadzili przy ulicy (...), gdzie również mieszkali. Z uwagi na konieczność prowadzenia działalności na działce z oznaczeniem „p” – plac przemysłowy powodowie wystąpili do Starostwa o wydanie odpowiedniego zezwolenia. Powodowie, celem kontynuacji prowadzonej działalności gospodarczej, w grudniu 2015 roku wydzierżawili plac przy ulicy (...), występując do Starosty (...) o wydanie decyzji zezwalającej na zbieranie odpadów.

Z uwagi na brak decyzji powodowie w maju 2016 roku zawiesili prowadzenie działalności gospodarczej. Działalność była zawieszona w okresie od 16 maja 2016 roku do 20 września 2016 roku.

(dowód: wypis z centralnej ewidencji Działalności Gospodarczej – k. 97, 98, zeznania powódki M. G. na rozprawie w dniu 15 listopada 2018 roku – nagranie płyta k. 119, protokół k. 117v w związku

z zeznaniami na rozprawie e dniu 29 stycznia 2019 roku – nagranie płyta k. 147, protokół k. 145, 145v, wniosek o wpis do centralnej ewidencji – k. 29, 33, 37, 41)

Powodowie, nie mogąc uzyskać decyzji Starosty i nie mogąc prowadzić działalności gospodarczej wnieśli skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. na bezczynność i przewlekłe prowadzenie postępowania przez Starostę (...).

Wyrokiem wydanym dnia 29 września 2016 roku Wojewódzki Sąd Administracyjny w Ł. stwierdził, że bezczynność i przewlekłe prowadzenie postępowania przez organ miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa. Jednocześnie Sąd umorzył postępowanie w zakresie zobowiązania organu do wydania aktu wobec wydania decyzji przez Starostę. W uzasadnieniu wydanego orzeczenia Sąd stwierdził, że już w lutym 2016 roku organ dysponował wszystkimi niezbędnymi informacjami, które umożliwiały zakończenie postępowania i wydanie decyzji.

(dowód: wyrok z dnia 29 września 2016 roku wraz z uzasadnieniem – k. 124 – k. 138)

W wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej wniesionej przez Starostę (...) Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 15 listopada 2017 roku oddalił skargę.

(dowód: kserokopia wyroku NSA z dnia 15 listopada 2017 roku – k. 11)

W 2015 roku dochód spółki prowadzonej przez powodów wyniósł 171.491,61 zł (k. 49), natomiast w 2014 roku dochód wyniósł 273.073,04 zł (k. 66)

(dowód: informacja podatkowa PIT za 2015 r – k. 48 – k. 54, informacja podatkowa PIT za 2014 r – k. 56 – k. 61, k. 66)

Decyzją wydaną dnia 25 sierpnia 2016 roku Starosta (...) zezwolił powodom na zbieranie odpadów, wskazując jako miejsce zbierania odpadów i ich magazynowania działkę położoną w Z. przy ulicy (...) o pow. 135 m². Od decyzji istniała możliwość odwołania w terminie 14 dni od jej doręczenia.

(dowód: decyzja – k. 99 – 103)

Pracownicy zatrudnieni w Starostwie zajmujący się procedowaniem przy wydawaniu decyzji nie byli obecni na placu, którego dotyczył wniosek powodów. W trakcie spotkania z powodami pracownicy byli przez nich informowani, że wniosek o wydanie zezwolenia dotyczy jedynie części działki przy ulicy (...) w Z..

(dowód; zeznania świadków B. G. – nagranie płyta k. 147, protokół k. 143v, 144, W. R. – nagranie płyta k. 147, protokół k. 144v, 145)

Plac wydzierżawiony przez powodów, znajdujący się na działce przy ulicy (...) był wybetonowany i były na nim wydzielone boksy. Po uzyskaniu decyzji zezwalającej na zbiór odpadów powodowie odwiesili działalność gospodarczą i zaczęli ponownie zbierać odpady od 20 września 2016 roku. Plac przy ulicy (...), na którym powodowie magazynowali złom miał 3.300 m, natomiast przy ulicy (...) powodowie dysponowali powierzchnią 135 m. Wielkość placu nie ma wpływu na osiągnięty dochód. Zakres działalności prowadzonej przez powodów nie różnił się na ulicy (...). Mimo zawieszony działalności powodowie uiszczali czynsz za działkę przy ulicy (...). Posiadany przez nich telefon był wykorzystywany zarówno w celach prywatnych jak i związanych z prowadzoną działalnością. Działalność przy ulicy (...) powodowie prowadzili do marca 2018 roku, kiedy plac przy ulicy (...) uzyskał status działki przemysłowej. Z tytułu czynszu powodowie uścili na rzecz wynajmującego łączną kwotę 3.075,00 zł.

(zeznania powódki M. G. na rozprawie w dniu 29 stycznia 2019 roku – nagranie płyta k. 147, protokół k. 145, 145v, zeznanie powoda D. G. – nagranie płyta k. 147, protokół k. 14, faktury k. 75 - 79)

W 2016 roku z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej powodowie uzyskali dochód w wysokości 146.506,34 zł.

(dowód: zeznanie podatkowe – k. 139 – 141)

Pismem z dnia 8 marca 2018 roku powodowie reprezentowani przez pełnomocnika wezwali Starostę (...) do uiszczenia na ich rzecz kwoty 84.379,51 zł tytułem odszkodowania. Pismo zostało doręczone w dniu 21 marca 2018 roku.

(dowód: pismo z dnia 8.03.2018 r – k. 23, 24, dowód doręczenia – k. 25, 26)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych dowodów.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo co do zasady zasługuje na uwzględnienie. Powodowie wystąpili z żądaniem zasądzenia odszkodowania za szkodę, którą ponieśli z uwagi na niewydanie w terminie decyzji przez Starostę (...) zezwalającej im na zbieranie odpadów. Skutkiem nie wydania decyzji było zawieszenie przez powodów działalności gospodarczej przez okres 129 dni, a tym samym nie mogli osiągać w tym czasie dochodów. Zdaniem Sądu powodowie żądają zatem utraconych korzyści z uwagi na nieprowadzenie działalności gospodarczej we wskazanym okresie.

Jako podstawę dochodzonej należności powodowie wskazali art. 77 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i art. 417 k.c.

Powołany przepis art. 77 ust.1 Konstytucji RP wyraża konstytucyjne prawo do odszkodowania za bezprawne wyrządzenie szkody przez władzę publiczną, jednak nie wskazuje jaka szkoda podlega naprawieniu, ani nie rozstrzyga co decyduje o przesłance bezprawności. Ustawodawca, między innymi, w kodeksie cywilnym uregulował odpowiedzialność za szkody wyrządzone przy wykonywaniu władzy publicznej w art. 417 k.c. oraz za szkody spowodowane wydaniem aktu normatywnego lub orzeczenia w art. 417¹k.c.

W sytuacji, gdy dochodzone pozwem roszczenie odszkodowawcze powodowie wiązali ze zdarzeniem polegającym na zbyt znacznym opóźnieniu w wydaniu decyzji administracyjnej podstawy prawnej dochodzonego roszczenia należało upatrywać w art. 417¹ § 3 k.c.

Zgodnie z powołanym przepisem przesłankami deliktowej odpowiedzialności odszkodowawczej jednostki samorządu terytorialnego są niewydanie orzeczenia lub decyzji, uzyskanie prejudykatu, tj. stwierdzenia tej niezgodności z prawem ostatecznej decyzji we właściwym postępowaniu, istnienie szkody oraz adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy niewydaniem decyzji we właściwym terminie a szkodą. Dla zaistnienia odpowiedzialności odszkodowawczej należy uzyskać postanowienie organu administracyjnego bądź orzeczenie sądu administracyjnego stwierdzające to uchybienie (przewlekłość postępowania administracyjnego). Wykazanie bezprawności działania w postaci wydania decyzji niezgodnej z prawem ma charakter formalny. Sąd rozpoznający powództwo odszkodowawcze nie może więc samodzielnie ustalić niezgodności z prawem takiej decyzji, lecz musi dysponować prejudykatem stwierdzającym, że ostateczna decyzja, która zdaniem strony powodowej, była źródłem szkody, była nieważna lub wydana z naruszeniem prawa.

W okolicznościach niniejszej sprawy, bezspornym jest, że takimi orzeczeniami o charakterze prejudycjalnym były wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. z dnia 29 września 2016 roku wydany w sprawie II SAB (...) oraz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 listopada 2017 roku w sprawie IIOSK 296/17. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Ł. stwierdził, iż w sprawie załatwiania wniosku powodów o wydanie zezwolenia na zbieranie odpadów miała miejsce beczynność organu i przewlekłe prowadzenie postępowania, a nadto, że beczynność i przewlekłe prowadzenie postępowania miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 25 października 2017 roku w sprawie I ACa 326/17 wyraził pogląd o formalnym charakterze wykazania bezprawności działania w postaci wydania decyzji niezgodnej z prawem.

W uzasadnieniu powyższego wyroku Sąd zaprezentował stanowisko, iż Sądy rozpoznające sprawę w postępowaniu cywilnym nie posiadają prawnie przewidzianych podstaw do oceniania tych zagadnień w inny sposób. Prowadziłoby to do niedopuszczalnego wkraczania w kompetencję zastrzeżoną dla drogi postępowania administracyjnego i do pozbawionej ustawowego umocowania kontroli przez sąd powszechny decyzji administracyjnych. Powszechnie przyjmuje się zasadę uwzględniania przez sądy powszechne skutków prawnych orzeczeń organów administracyjnych, która ma swoje źródło w prawnym rozgraniczeniu drogi sądowej i drogi administracyjnej, czego wyrazem są art. 2 § 3 KPC i art. 177 § 1 pkt 3 KPC oraz art. 16 i 97 § 1 pkt 4 KPA.

Podzielając w pełni zaprezentowany powyżej pogląd należy stwierdzić, że Sąd rozpoznający niniejszą sprawę nie był uprawniony do kwestionowania decyzji administracyjnej, w szczególności pod względem merytorycznej zasadności i był nią związany. W kontekście powyższego bez znaczenia pozostaje okoliczność podnoszona przez stronę pozwaną o przyczynach nie wydania decyzji w ustawowym terminie.

Z uzasadnienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wynika, że wniesienie skargi zostało poprzedzone zażaleniem powodów na bezczynność organu do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w P., które uznało zażalenie za nieuzasadnione, a organ zawiesił postępowanie. Organ II instancji uchylił postanowienie o zawieszeniu, wskazując że sprawy w postępowaniu administracyjnym powinny być załatwiane bez zbędnej zwłoki.

W niniejszej sprawie już po wniesieniu przez powodów skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, właściwy organ – Starosta (...) wydał decyzję, załatwiając wniosek powodów o wydanie zezwolenia na zbieranie odpadów. Decyzja została wydana w dniu 25 sierpnia 2016 roku i była nieprawomocna. Wojewódzki Sąd Administracyjny, wobec wydania decyzji dotyczącej zbierania odpadów, umorzył postępowanie w zakresie zobowiązania organu do wydania aktu jako bezprzedmiotowe. Umorzenie postępowania w tym zakresie nie zwolniło sądu od stwierdzenia czy bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania miało charakter rażący. W konsekwencji Wojewódzki Sąd Administracyjny stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie bezczynność i przewlekłe prowadzenie postępowania miały charakter rażącego naruszenia prawa.

W wyroku z dnia 3 września 2014 roku Wojewódzki Sąd Administracyjny w Ł. w sprawie II SAB/Łd 98/14 stwierdził, iż załatwienie sprawy po wniesieniu skargi nie zwalnia sądu w zakresie orzekania, czy bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania miały miejsce, czy miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa. O uwzględnieniu skargi na bezczynność czy też przewlekłe prowadzenie postępowania można mówić nie tylko wówczas gdy sąd zobowiązuje organ do wydania w określonym terminie aktu. Uwzględnienie skargi na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania administracyjnego może polegać także na stwierdzeniu, że bezczynność miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa lub też że bezczynność organu wystąpiła, lecz nie miała charakteru rażącego.

--	--

W ocenie Sądu oprócz przesłanki z art. 417¹ § 3k.c. w postaci prejudykatu zostały spełnione także pozostałe przesłanki odpowiedzialności pozwanego, to jest powstanie po stronie powodów szkody będącej następstwem nieterminowego wydania decyzji zezwalającej na zbiórkę odpadów a także istnienie związku przyczynowego pomiędzy nieterminowym wydaniem decyzji, a powstaniem szkody.

Należy stwierdzić, że za normalne następstwo danego zdarzenia uważa się taki skutek, który zazwyczaj, w zwykłym porządku rzeczy jest konsekwencją tego zdarzenia. Dla stwierdzenia istnienia przesłanki normalnego związku przyczynowego pomiędzy wadliwą decyzją (wydaną z opóźnieniem) a szkodą, konieczne jest przeprowadzenie oceny stosownie do treści art. 361§1 k.c., a mianowicie czy szkoda nastąpiłaby także wówczas gdyby decyzja zapadła zgodnie z prawem (por. uchwałę Sadu Najwyższego z dnia 21 marca 2003 r., sygn.. akt III CZP 6/03).

W rozpoznawanej sprawie niewątpliwym jest, że powodowie, aby móc kontynuować prowadzoną działalność gospodarczą na wynajętym terenie, musieli uzyskać odpowiednią decyzję administracyjną, dotyczącą wyrażenia zgody

na zbiórkę odpadów. Z uwagi na brak takiej decyzji nie mogli prowadzić działalności na nieruchomości przy ulicy (...), gdzie wynajęli część działki, ani też na własnej działce przy ulicy (...), co do której trwała procedura związana ze zmianą przeznaczenia działki.

Opóźnienie w wydaniu decyzji administracyjnej, stwierdzone w orzeczeniach sądów administracyjnych, skutkowało niemożnością prowadzenia działalności gospodarczej przez powodów, jej zawieszeniem do czasu uprawomocnienia się decyzji zezwalającej na zbiórkę odpadów, a tym samym utratę dochodów z tytułu działalności.

Z dokumentów przedstawionych przez powodów wynika, że z wnioskiem o wydanie stosownej decyzji wystąpili do organu w grudniu 2015 roku, natomiast ostateczna decyzja została wydana w sierpniu 2016 roku, w trakcie trwającego postępowania przed Sądem Administracyjnym.

Powodowie domagali się odszkodowania w postaci utraconych dochodów, jakie mogliby osiągnąć gdyby działalność była prowadzona tak jak we wcześniejszych okresach.

Żądający naprawienia szkody ma obowiązek wykazania jej realności z tak dużym prawdopodobieństwem, które prowadzi do wniosku, że utrata korzyści faktycznie nastąpiła i jest typowym następstwem zdarzenia, z którego wyniknęła szkoda. Na takie rozumienie art. 361§2 k.c. w zakresie szkody obejmującej utracone korzyści wskazują liczne orzeczenia Sądu Najwyższego, znajdujące zastosowanie także w niniejszej sprawie (por. wyrok z dnia 18 października 2000 r. V CKN 11/00, z dnia 27 listopada 2002 r., I CKN 1215/00, z dnia 28 kwietnia 2004 r, III CK 495/02, z dnia 19 czerwca 2008 r, V CSK 19/08). Powodowie wykazali, że wynajęli część działki z przeznaczeniem na prowadzenie działalności gospodarczej, przedłożyli dokumenty rozliczeniowe w postaci PIT – ów, wskazujące na wysokość dochodów uzyskiwanych w związku z prowadzoną działalnością w latach 2014 i 2015, poza tym przedłożyli PIT za 2016 rok, wykazując tym samym dochód jaki osiągnęli z tytułu prowadzonej działalności na wydzierżawionym placu, z wyłączeniem miesięcy kiedy działalność była zawieszona.

Analizując dochody uzyskiwane przez spółkę w latach 2014 i 2015 należy wskazać, że w 2014 roku dochód wyniósł 273.073,04zł, natomiast w 2015 roku –171.491,61 zł. Wobec powyższego dochód za jeden dzień w 2014 roku wyniósł -748 zł (273.073,04 : 365), natomiast w 2015 wyniósł – 470 zł (171.491,61 : 365).

Poza tym powodowie musieli uiścić również czynsz za dzierżawę gruntu, z którego nie korzystali w okresie zawieszenia działalności - w okresie od maja 2016 roku do września 2016 roku. Kwota zapłacona z tytułu czynszu wyniosła 3.075 zł.

Łączne zatem odszkodowanie należne powodom na podstawie art. 417¹§ 3 k.c. wynosi 81.63,00 zł, którą to kwotę Sąd zasądził od pozwanego solidarnie na rzecz powodów. Powodowie prowadzą działalność w formie spółki cywilnej, dlatego też Sąd zasądził odszkodowanie należne od pozwanego solidarnie na rzecz powodów.

Ustawowe odsetki za opóźnienie Sąd zasądził na podstawie art. 481k.c zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 29 marca 2018 roku, tj., po upływie 7 dni od doręczenia pozwanemu pisma z dnia 8 marca 2018 roku wzywającego do zapłaty dochodzonego odszkodowania.

	W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo jako niezasadne. Na dochodzoną kwotę składały się również opłaty poniesione przez powodów z tytułu usług telekomunikacyjnych i z tytułu energii. Z przedstawionych dokumentów nie wynika czy poniesione opłaty są związane z działalnością, która miała być prowadzona przy ulicy (...), natomiast powódka M. G. zeznała, iż posiada jeden telefon, który wykorzystuje zarówno w celach prywatnych jak
--	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

też związanych z prowadzoną działalnością. W świetle powyższego Sąd nie uwzględnił żądania w tym zakresie jako nieudowodnionego.

Analizując dochody uzyskane przez powodów w 2016 roku, należy stwierdzić, że w tym okresie dochód uzyskany przez spółkę wyniósł 146.506,34 zł., a zatem dochód uzyskany dziennie wyniósł 620 zł (146.506,34 : 236). Przy wyliczaniu dziennego dochodu Sąd uwzględnił liczbę dni, kiedy działalność faktycznie była prowadzona, nie doliczając okresu jej zawieszenia. Gdyby zatem utracone przez powodów korzyści odnieść do roku 2016 roku, jak sugerował to pozwany, odszkodowanie należne powodom byłoby wyższe.

Sąd podzielił także stanowisko powodów, iż przy wyliczaniu utraconych korzyści, bez znaczenia pozostaje miejsce prowadzonej przez powodów działalności, ponieważ decydujące znaczenie ma pozycja na rynku, pozyskani wcześniej kontrahenci i zawarte z nimi umowy. Skoro zatem powodowie nie mieli możliwości kontynuowania działalności przy ulicy (...) i wynajęli inny plac przy ulicy (...), brak odpowiedniej decyzji uniemożliwił im prowadzenie działalności zarówno na dotychczasowym placu, jak również w nowo wynajętym miejscu.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Powództwo zostało uwzględnione prawie w 100 procentach i w takim też zakresie pozwanego obciążają koszty procesu. Na zasądzoną kwotę złożyły się: opłata w wysokości 4.082 zł od zasądzonej kwoty tytułem odszkodowania, koszty zastępstwa adwokackiego – 5.400 zł i opłata sądowa od pełnomocnictwa w kwocie 34 zł. Powyższą kwotę sąd zasądził solidarnie od pozwanego na rzecz powodów.

SSO Alina Gašior

z/ odpis doręczyć pełnomocnikowi pozwanego